S chuťou exotiky, aj pod hlavňami samopalov

Až k hraniciam Sudánu sa rozhodlo vybrať vlani v septembri slovenské motorkárske trio v rámci Motoride Expedition Egypt 2006. Výprava, ktorú tvorili Tomáš „Awia" Hajduch na BMW R 1150 GS, Peter „Herghott" Fischer na Honde XL 1000 Varadero a Igor „Francúz" Krajčo na BMW R 1200 GS odštartovala vo štvrtok 14. septembra s cieľom dostať sa na juh Egypta. Dvanásťtisíckilometrová trasa, ktorú mali chalani zvládnuť za 25 dní, viedla cez Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Turecko, Sýriu, Jordánsko, Sinaj až do Egypta.

Žiaľ, približne v tretine cesty sa Peter „Herghott" Fischer musel z osobných dôvodov vrátiť naspäť. Zo sýrskej Palmýry, ktorá je od Slovenska vzdialená približne 3400 km, odchádzal sám a domov sa vrátil v sobotu 23. septembra. Tomáš a Igor vo výprave pokračovali podľa plánu. Hneď ďalší deň ich stretla asi najväčšia skúška na tejto ceste, keď Tomáš ochorel a navyše mal v sýrskom Damašku nehodu. Motorka však obstála s minimálnym poškodením a tak mohla slovenská minivýprava pokračovať ďalej. V ďalších dňoch prešli do Jordánska, trajektom sa preplavili na Sinaj a tunelom prešli popod Suezský prieplav do Egypta. Najvzdialenejším bodom ich putovania sa stalo stanovisko policajnej kontroly asi 35 km južne od Luxoru. Cesta späť im trvala sedem dní, na Slovensko sa vrátili v nedeľu 7. októbra. Celkovo prešli 11 500 km za 24 dní. Ako sa s odstupom času pozerajú na Motoride Expedition Egypt 2006 obaja jej aktéri?

„Asi pred dvoma rokmi pred Vianocami sme spolu s Petrom Fischerom dali hlavy dokopy a rozmýšľali, kam vyraziť najbližšie. Kedysi sme snívali o ceste okolo Stredozemného mora, ale to sa ukázalo byť nereálne, a tak sme túto predstavu zúžili na Egypt", spomína

Pôvodná zostava, ktorá vyrazila na dobrodružnú cestu do Egypta: Peter „Herghott" Fischer, Tomáš „Awia" Hajduch a Igor „Francúz" Krajčo

na zrod myšlienky Tomáš „Awia“ Hajduch. V talóne si vraj ešte necháva napr. Maroko, kam by sa rád vybral v najbližších rokoch, súbežne s Rallye Dakar. ***„Ďalšie dva roky sa niesli v zabezpečení celej prípravy na túto cestu. Výsledok bol taký, že motorka prežila, ja tiež, znamená to, že výber techniky bol dobrý, pretože absolvovala iks pádov a nikdy som na nej nemusel nič opravovať. Od jari tohto roku sme začali pripravovať stránku a všetko potrebné papierovanie. Potom to už bolo len o zháňaní peňazí, oslovili sme viacerých sponzorov, ktorí nám pomohli najmä po technickej stránke.“***

Trojica, neskôr vlastne už len dvojica Slovákov absolvovala 12 000 kilometrov, prechádzala krajinami, ktoré našincom dosť zaváňajú exotikou. Nemali obavy? ***„Tie krajiny nakoniec ani neboli také divoké, ako sme si mysleli,“*** hovorí Tomáš. ***„A napokon, skoro na každej ceste, ktorú som absolvoval, sa niečo udialo, takže človek musí s kadečím rátať. Ale vždy sme všetko zvládli a keby sme mali naozaj vážne obavy, tak sa na tú cestu nevyberieme. Pravdu povediac, pre všetkých troch to bola doteraz najúžasnejšia cesta,“*** pochvaľuje si. ***„Práve naopak, miestni obyvatelia k nám boli všade milí. Sú to fantastickí ľudia, veľmi pohostinní. Každý vás volal domov, na obed, večeru, prespať. Keby sme mali viac času, určite pozvania prijmeme. Nedostali sme sa do žiadnych konfliktov, ale samozrejme, o náboženských otázkach sme s nikým nediskutovali. A na otázky aká je to motorka, koľko stojí, kam ideme, sme si zvykli všade, nielen v arabskom svete. Neraz sa stalo, že sme si niekde v reštaurácii dali čaj a nechceli od nás prijať peniaze,“*** pridáva svoje poznatky aj Igor Krajčo. Pre úplnosť však treba povedať, že na spiatočnej ceste dostali od tureckých policajtov pokutu za rýchlosť. ***„Bola oprávnená, i keď v celom arabskom svete sa jazdí dosť zvláštne a treba si na to zvyknúť. Napr. do kruhového objazdu ide prvý ten, ktorý má najväčšiu odvahu najneskôr stúpiť na brzdy. Nehodu sme však nevideli v meste ani jednu,“*** tvrdí Igor.

Boli počas tých dlhých kilometrov aj nejaké krízovky? ***„Iste, bolo ich viac. Hneď prvá bola večer v Rumunsku, kde sme zablúdili a dali si zbytočnú nočnú 15-kilometrovú bahennú jazdu s kompletne naloženými motorkami. To sa nezaobišlo bez pádov a zapadnutia v blate. Ale vyhrabali sme sa a išli s viachodinovou stratou ďalej. Ďalšie dni išlo všetko hladko, až pokiaľ nezačali isté problémy Peťa Fischera, na základe ktorých sa rozhodol vrátiť z Palmyry na Slovensko. To bola taká prvá väčšia krízovka, pretože sme mali obavy pustiť ho samé-***

Sinajské beduínske deti

Palmyra

Mnemonove kolosy v Luxore

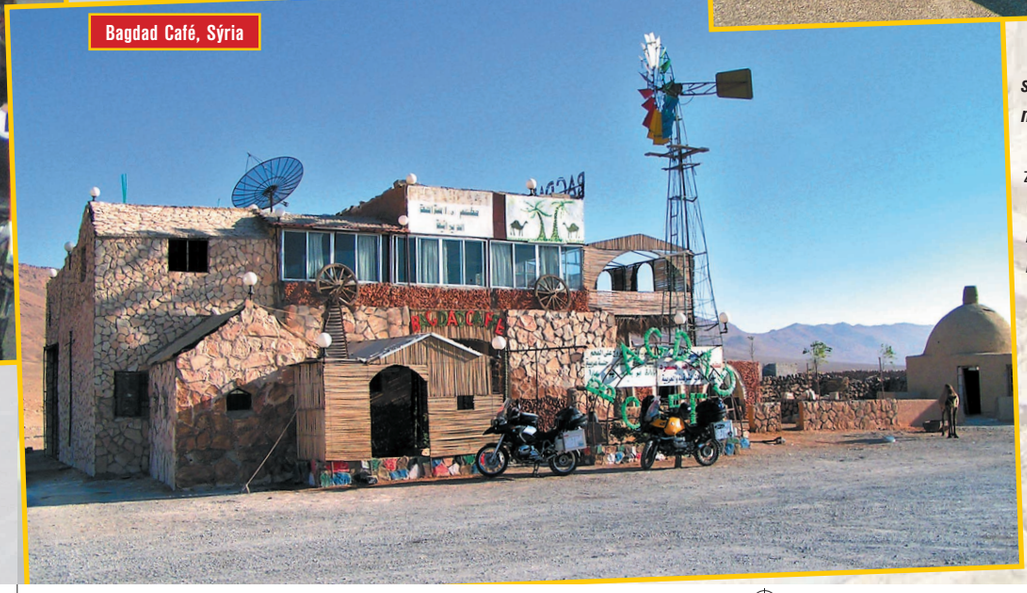

Bagdad Café, Sýria

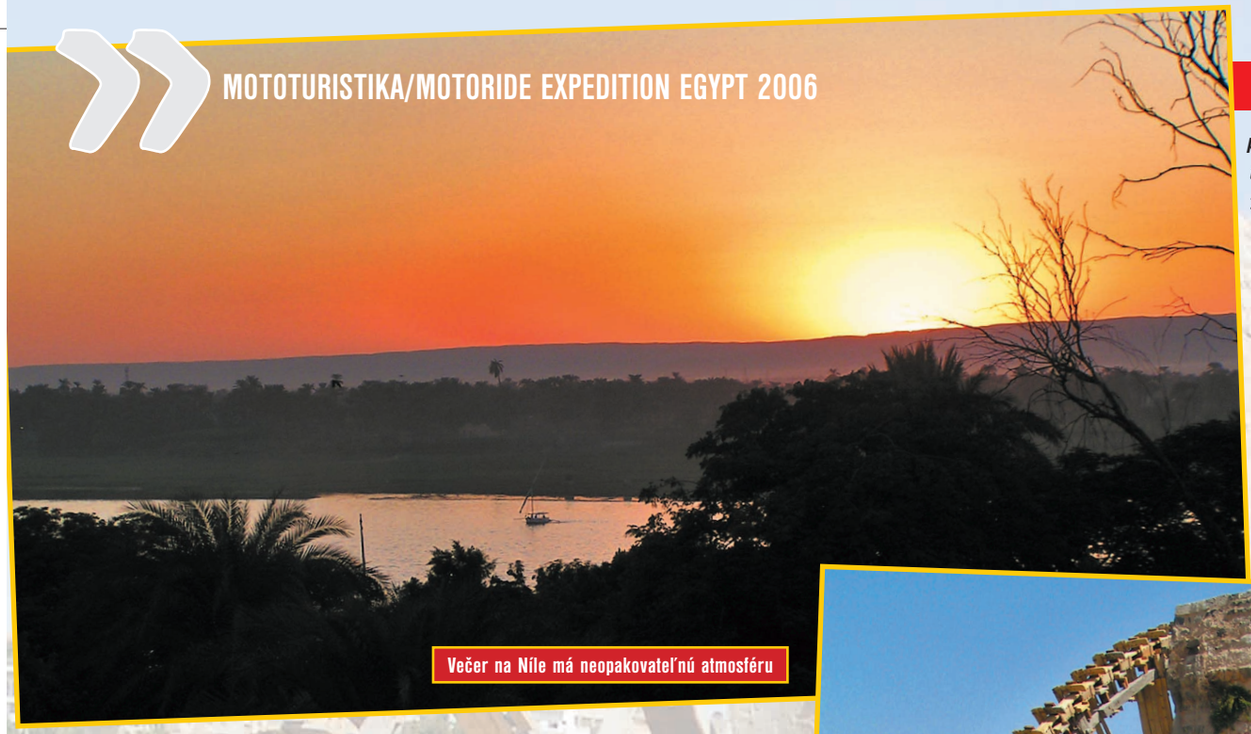

Večer na Níle má neopakovateľnú atmosféru

pyramídy stál skutočne za to,“ zhrnul egyptskú anabázu Tomáš Hajduch. Dobrodružstvo slovenských motorkárov istotne nezapadne prachom. Ich priaznivci sa totiž môžu tešiť aj na vydanie cestopisnej knihy a krátkeho filmu, dokumentujúceho egyptskú cestu. A ďalšie plány? Ktovie, možno už najbližší Dakar...

Alena Dudeková,
Lucia Nedorostová
Foto: archív T. Hajducha

ho. On nám zasa nechcel prekaziť ďalšiu cestu. Neboli to ale obavy z cudzej krajiny alebo ľudí, napokon sme sa rozhodli ho pustiť samého s tým, že nás bude pravidelne informovať. Nasledujúci deň som mal v Damašku krízu zasa ja, ochorel som, dostal som teplotu a celý čas som jazdil komplet naobliekaný do všetkého, čo bolo poruke. Damašk sme si vychutnali napriek všetkému naozaj s radosťou, ale pri výjazde z mesta som na diaľnici v stokilometrovej rýchlosti nabehol na olejovú škvrnu a bol z toho parádny pád. Motorka sa šmýkala ďalších sto metrov, na krajnici len tesne minula stánok predavača nápojov. Ja som vyviazol bez zranenia, ak nerátam popáleninu na ruke. „Francúz“ tú škvrnu ako tak ustál, išli sme potom smerom na Jordánsko a v prvej čajovni, na ktorú sme natrafili, sme sedeli asi dve hodiny, vypili sme asi šesť čajov a rozmýšľali, čo ďalej. Jednak som bol ešte chorý a jednak po tom páde som si povedal, že horšie už byť nemôže a že teda v ceste pokračujeme,“ popisuje Tomáš priebeh cesty. Čakal ich ešte náročný presun v bočnom vetre na diaľnicu na jordánske hranice, dve hodiny papierovačiek a nočné hľadanie hotela. Keď tak stáli pri krajnici, nabehol na nich džíp s ozbrojenými jordánskymi vojakmi, ktorí sa hneď vypytovali, čo tam robia. ***„Asi sme vyzerali dosť podozrivo. Zobrali nás do kasární a vyžiadali si naše pasy. Asi po desiatich minútach nám ich však s ospravedlnením vrátili a poradili nám aj najbližší hotel. Zväčša sme sa dorozumeli anglicky a mali sme so sebou arabský slovník, aspoň na nejaké tie základné frázy. „Francúz“ Igor síce vie po nemecky, ale tento jazyk vám v týchto končinách nepomôže,“*** pokračuje Tomáš. A čo slovenskej dvojici priniesla táto dobrodružná cesta? ***„Napríklad poznanie, že ísť do Egypta na motorke za pamiatkami je nezmysel. Pre mňa osobne to bola hlavne cesta za poznaním arabského sveta, tamojších ľudí, ich kultúry. Všade boli k nám veľmi milí, ústretoví, núkali nám pomoc, keď nás videli niekde stáť. Inak, motorka je tam celkom bežný dopravný prostriedok, skútre pomenej. A vozí sa na nich všetko, vrátane napr. nábytku, sedia na nej aj štyria či piati. Čo sa týka áut, premávka veľmi hustá, veľa sa trúbi, ale vodiči sú ohľaduplní.“*** Najväčší zážitok? ***„Sýrska krajina, Giza a pyramídy, povoziť sa tam na motorke bol skvelý zážitok a čiastočne zakryl nepríjemnosti v Egypte. Samozrejme, Egypt má pamiatok požehnane, ale kto ich chce vidieť, nech ide radšej letecky alebo loďou po Níle. V Egypte totiž nie je možné sa na mnohých miestach len tak voľne pohybovať a na cudzinca s vlastným dopravným prostriedkom sa domáci nepozerajú práve s nadšením. Preto si myslím, že na motorke sa to ozaj neoplatí, i keď pohľad na***

Vodné koleso v sýrskej Hame

Tuz-Golu, Turecko